

Opinió

Albert Viladot*

El país de la doble moral. (A propòsit d'una «boutade»)

La millor clau per a entendre el que està passant al Principat de Catalunya des de ja fa anys és la clau política. Per tant, per intentar entendre l'afer del Gurruchaga, el Boadella, el Pujol i l'església, el millor és intentar fer una lectura estrictament política, i per les èpoques que corren, electoral.

La jugada és clara: un còmic amant de muntar escàndol agafa el seu tema preferit i l'escenifica davant de divuit milions de persones, entre els quals n'hi ha dos milions que són catalanes. Després s'espera la reacció de les institucions afectades per poder dir que són uns intolerants, no estimen la llibertat d'expressió i formen part d'una Santa Aliança clerical-ruralista. A part de l'alegria que s'emporta el còmic, el fruit político-cultural és evident i immediat. L'antecedent més pròxim va ser l'afer Mariscal, però en aquesta ocasió s'han presentat dos elements diferenciadors. El primer és que Jordi Pujol no ha contestat ni ho ha fet el seu partit. I ja se sap que a Catalunya, si en una polèmica política o cultural no et pots carregar el Pujol, ja no val la pena. El segon element és que el programa televisiu, el van veure a Catalunya dos milions de persones, i no els quatre amics que van escoltar les paraules del Mariscal. I la gent, formada i amb criteri propi, va opinar sense necessitat d'intermediaris: la condemna ha estat massiva, de conservadors i de progressistes. L'opinió pública,

que potser no té la raó històrica però conforma la majoria democràtica, no ho va acceptar. El Gurruchaga i el Boadella han fet, doncs, un gran favor a Pujol i la coalició que dirigeix. Per la seva banda, les veus disposades a defensar la llibertat d'expressió quan es tracta d'atacar i denigrar el motiu dels seus insomnis (llegeixi's senyor Pujol) s'han quedat sense objectiu.

Mentrestant, s'ha perdut una nova ocasió per estudiar aquesta mena de doble moral que els jesuïtes d'esquerra han imposat a Catalunya: als bons (ells) se'ls pot permetre tot; als altres (els barretines), no. Ridiculitzar el Pujol, el Barça i la Moreneta dona *pedigrí*, però qualsevol crítica als seus valors morals o culturals és qualificada de reaccionària. ¿De debò algú pot imaginar a TVE una escena en la qual un grup de diputats del PSOE ensenyen el cul en Setmana Santa davant de la Virgen del Rocío mentre Felipe González reparteix diners als seus diputats? ¿De debò algú es pot imaginar que a la televisió espanyola una paròdia del rei, que no pot ni esmentar-se perquè no se sap què en pensarà qualsevol jutge més papista que el papa? La hipocresia jesuítica ha fet més mal del que sembla a aquest país, i la frustració d'una sèrie de derrotes polítiques ha fet la resta. La racionalització del debat polític i cultural és urgent. Si no es supera el maniqueisme i la doble moral, no hi haurà res a fer.

* Periodista

tano

tano

tano

GANDIA